

den blive betydelig formindsket, da det jo ikke kan formenes at tage disse Sager, hvor de kunne erholdes billigt, og forsaavidt Slesvig vil levere dem billigere end Kjøbenhavn, vil det altsaa tvinge Kjøbenhavn til at nedsætte Priserne. Jeg troer saaledes ikke, at der kunde være stor Anledning for Kjøbenhavns Communalbestyrelse til at holde paa denne Sag, ligesaa lidt som jeg antager, at der er nogen grundet Ret dertil. Jeg havde derfor ogsaa paa-tænkt at stille et Ændringsforslag til denne Behandling; men jeg troede dog, at det vilde være rigtigst først at høre den høitærede Ministers Udtalelse i den Henseende.

Indenrigsministeren: Jeg vil dog henstille til den ærede Landstingsmand, om det ikke er rettest at holde dette Spørgsmaal udenfor nærværende Sag. Jeg troer ikke, at det vil være heldigt under denne at inddrage en saadan enkelt Detail af Administrationsforholdene; der kan ganske vist være andre Punkter, som staae i en lignende sjern Forbindelse med Lovforslaget, men det er klart, at det meget vilde vanskeliggjøre dettes Gang, naar slike Punkter saaledes bleve bragte ind derunder. Det kan ikke miskjendes, at det Forhold, som den ærede Landstingsmand har bragt paa Bane, ikke er saaledes afgjort med et enkelt Bud; der er forskjellige Punkter, der forinden ville være at overveie flere Forhold, som forinden maage tages i Betragtning, flere Undersøgelser, der maage anstilles; — saa at det vistnok vil vise sig, at det ikke vil blive saa let at enes om de Bestemmelser, der skulle træffes, og at det navnlig ikke vil være rigtig at bringe Sagen ind under dette Lovforslag. — Jeg vilde snarere henstille til den ærede Landstingsmand, hvis han ønskede Forholdet fremsført til Lovgivningsmagtens Behandling og Afgjørelse, da at gjøre det til Gjenstand for et eget Lovforslag, det vilde i saa Henseende jo staae i hans Magt at fremkomme med det, naar det skulde være.

Ordføreren: Jeg skal dertil sige, at det ingenlunde er undgaaet Udvalgets Opmærksomhed, at Justeervæsenet vistnok isølge sin Natur ikke er en communal Indretning, men en Stats sag, ligesom jeg troer med det ærede Medlem, at det ogsaa vil være rigtig, at det ikke engang bør være noget Særligt for Kongeriget, men falles for det hele Monarchi — allerhelst for hele den civiliserede Verden. Det er ogsaa udtryffeligt omtalt i Udvalget; men dette har troet, at det navnlig med Hensyn til Tidens Korthed var det Retteste ikke at forøge de Vanskeligheder, der allerede ligge i denne Lov selv, ved deri at optage et saadant Spørgsmaal. Vel troer jeg, at man maatte kunne have overladt til Regjeringen at tage den nærmere Bestemmelse med Hensyn til den fremtidige Ordning af Justeervæsenet, saalænge der ikke til Behandlingen i Realiteten behøvedes nogen Lov, og have henlagt dets Bestyrelse under Kongerigets Indenrigsminister, ligesaa godt som man med Hensyn til Spørgsmaalet om Kjøbenhavns Overformynderi har henlagt dette under ham; men det foreskommer dog ogsaa mig, at dette Spørgsmaal helst bør afgjøres ved særlig Lov, og at der indtil en saadan Lovs Fremkomst maaskee vilde være Anledning til for hele Monarchiets Vedkommende at træffe Overenskomst med andre Stater, og saaledes bringe denne Sag til en endelig Løsning, hvortil i hvert Tilfælde Lovgivningsmyndighedens Medvirkning behøvedes, navnlig til den fuldstændige Gjennemførelse af Decimalsystemet med Hensyn til Maal og Vægt. — Jeg troer altsaa, at den ærede Landstingsmand, der bragte Sagen under Omtale, har i sin Anskuelse fuldkommen Ret; men da det er ønskeligt at faae Loven, om muligt, ført igjennem i indværende Session, troer jeg, man bør nøies med, at dette Punkt er blevet berørt her.